

’n Opgeraopt stoksie ...

“k Geef ’t stoksie graeg deur an de vollegende schrijver,” zee Macky ’n hortie geleeje in d’r verhaoltjie waerin ze jullie bijpraotte over d’r belevenisse van de afgelôope weke. “Nou, laet opao Bertus Happer ’t dan mor opraope ... Ondertusse naedert ’t hôogsezoen aan de Costao del Sol alweer mè rasse schreeje en zit ’t onderhoudswaerek aan ’t vekansieverblijf và m’n schônzeun d’r host op. Ze benne al voor 90 percent volgeboekt! Van de kaptaolcrisis is bij hullie dus waainig te maareke. Tege de zeumer wordt ’t ok tijd voor de Happerties om weer is aan ’t dijksie te gaon kijke. Eerstes hebbe we toch mor ’n vekansie besproke in Ôôsterijk in ’n leuk pesjonniechie nie wijd van Innsbrúck. Laete we wel weze, je zit dan wel daegelijks in ’n vekansieverblijf, mor ’n mens wil ok wel is wat anders, hee. “Veraandering van smaok doet ete!” zeeje me vroeger toch al! Skieë, zôôas we vroeger deeje, zal d’r nie meer bij zijn. De snêeuw bij de pistes is onderdehand wel gesmolte en met de knieë van de vrouw is ’t ’r in de lôop d’r jaere ok nie beterder op geworre ... We gaon nou mor bustochies maoke en mè kaobelbaontjies naer bovene. Geniete van ’t uitzicht van ondere vandaen op de toppe van de baarege en azze we bove benne vanaf de toppe neer kijke op ’t dal. Reken mor dà we zalle geniete!

Groene vingers ...

Intusse is ’t ’n week of zes laeter en zit de tijd in Tirol d’r alweer op. “ ’t Was daer fantastisch!” om met Ursul de Geer te spreke. We benne nou weer op honk in ons gezellige dijkhuisie aan de revier. Daer voele we ons gelijk ok weer thuis. ’n Goeje kennis het ’t tuintjie bijgehouwe, zôôdat daer nie aals te veul aan te doen was. Wel hebbe we ’t mor weer ’n bietjie naer onze aage smaok ingericht. D’n tuinkebouter uit de schuur opgevist. ’t Meulentjie wat opgekallefaoterd met ’n vaarefie en ’n wiek gefasoeneerd. Bij tuincentrum ’t Waoltjie in Paopendrecht nieuwe rôôje graoniums en afrikaontjies ingesloge. De vrouw het ze ’n mooi pleksie gegeve. Zij hê groene vingers, dus laet ik dat mor aals te graeg aan heur over! We hebbe ok voor wat nieuws in d’n tuin gezurregd. Azze we naer buitene kijke, zien we ’n vijvertie met ’n mooi fontaaintjie. Prachtig vinge we ’t, en ’t geef zô ’n lekker klaoterd geluidtjie. Êêst zouwe we d’r ok nog goudvissies in doen, mor dà kanne we die bêêsies nie aandoen. Meeneme in d’n haarest naer Spanje gao niet, hee. Ze laete verhongere in de winter as wij weer weg benne, zeg nou zellef, is ok gêên goeje keus... Laet ’k wel zegge datte we hêel aareg geniete van ons tuintjie. ’k Hoorde de vrouw al praote over “Ôôst, west, thuis best!” We wachte mor af wat de toekomst zal brenge ...

Nieuwsgierig...

Netuurlijk benne we elleke keer weer harstikke nieuwsgierig hoe ’t Slierecht vergaon is tijes ons verblijf aan de Costao. De soleksies zijn daer dan wel achtergebleve, mor hier hadde we aaltijd nog ’t snorfietsie van de vrouw. Zellef hê ’k d’r ok mor êêntjie op de kop getikt. Gekocht bij Kraomerties bij d’n Ôôsterbrug. Wat ’n mooie zaak hebbe die gaste daer laete bouwe, hee! We snorre saome bekant daegelijks over d’n dijk en deur de polder. Wat ons ’t mêêste opviel, was dien torenflat die op d’n plek van ’t ouwe Paarekzicht staot. We zagge ’m al overaal boven uit steke vanuit ons zolderraompie. Laet ’r nou ’n bevriend echpaor in dien Hôoghe Lijster zijn gaon weune. Wij netuurlijk op vesite. Sjonge, jonge wat ’n uitzicht hebbe die gaste daer! We waonde ons aage werempel weer in die kaobelbaon in de Allepe. Je keek

werempel tot aan Rotterdam toe en Wengerde zagge we legge asof we d'r vlakbij wazze. Prachtig toch, mor wij houwen 't toch mor op 'n blik op de revier as we weer is thuis benne...

Over 't spoor...

Dat de Zetstêen verdwene was, wisse we wel uit de krante die we naer Spanje opgestuurd kregge of op 't internet lazze. De hôôgbouw die we d'r voor in de plek gekregge hebbe, was voor ons hêemel nieuw. Best aerdige appertemente, mor de Griffermeerde Kaarek is t'r wel 'n bietjie deur overschaeduwd, vingt de vrouw. Ik ken ze nie tegespreke op dut punt! Toe we richting Paopendrecht snorde, wiere we toch wel 'n bietjie stil. Lang gong 't stuk verbij de Spoorbrug deur 't leve as 't vermollemdede dêel, mor daer is nou toch wel veraandering in gekomme. Benne ze daer bezig 'n hêele nieuwe wijk uit de grond te stampe! Dà paerdespul zal d'r zô te zien wel aan motte glôôve. Voor 't zôôgenaomde 'kesteeltjie' tegenover de vroegere wurref van Lansere hou 'k ok m'n hart vast. 't Leste onbebouwde stuksie Slierecht wor volgebouwd. Leuk voor de mense die daer hullies steksie krijge, mor van 't ouwe Slierecht blijf zôôdoende waainig over. Hadde we toendertijd toch nie mor beter over de spoorlijn kanne gaon bouwe? "Nou ja", zeg de vrouw in 't verbij rije, "hier hebbe ze toch mooi wél over 't spoor heene gebouwd!" Gêen speld tusse te krijge, denk 'k dan mor. Maarege gaon we richting Giessendam, 'k ben benieuwd wà we daer dan weer tege zalle komme... Zeeje we vroeger dà wie verre raaize maakte veul zou zien, bij Opao Bertus en de vrouw is 't net andersom. "Wie van verre naer huis komt, die hê pas écht veul te bekijke!"

De groete vanuit me tuintjie! Bertus R. IJ. Happer.

P.S. De verêênigingsruimte is wekelijks op woensdagmiddag ope. 't Leste nieuws over de verêêniging, is te vinge op www.historie-sliedrecht.nl. Dut keer bevôôbeld de rebriek ' 't Kompas kijkt binne bij ... '